

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.311 van 25 november 2014
in de zaak A. 207.847/IX-8193**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bram Vandromme
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Kapucijnenstraat 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën
die woonplaats kiest bij
de Rechtskundige Dienst
gevestigd te 1030 Brussel
North Galaxy
Koning Albert II-laan 33 bus 15

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 februari 2013, strekt tot de
nietigverklaring van de “beslissing dd. 6 december 2012 houdende notificatie door
[de] inspecteur bij een fiscaal bestuur, per delegatie voor de
Administrateur-Generaal van de Patrimoniumdocumentatie (FOD Financiën), aan
[XXXX] dat hij niet geslaagd is voor de proef over de beroeps- bekwaamheid die
toegang verleent tot de graad van fiscaal deskundige (niveau B)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertdt heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Bram Vandromme, die verschijnt voor de verzoekende partij en attaché Selim Dedeli, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is ambtenaar bij de FOD Financiën. Hij is financieel deskundige op het hypotheekkantoor van het gerechtelijk arrondissement Oudenaarde. Hij is bediende van de hypotheekbewaarder.

3.2. In een nota van 17 november 2011, uitgaande van de stafdienst Personeel en Organisatie, Backoffice Personeelsontwikkeling, wordt bekendgemaakt dat in de loop van de maand juni 2012 een “vergelijkende selectie voor overgang en proef over beroepsbekwaamheid die toegang verlenen tot de graad van fiscaal deskundige (niveau B) voor de bedienden van de hypotheekbewaarders” zal worden georganiseerd. In die nota worden ook alle nuttige gegevens vermeld betreffende de inschrijving voor de proef alsook voor de voorbereidende cursus. In bijlage bij de nota is ook een selectiereglement gevoegd met onder meer een omstandige opgave van de examenstof en waarin ook wordt vermeld dat het vereiste minimum voor de schriftelijke proef 60 punten op 100 bedraagt.

3.3. Verzoeker schrijft zich op 22 november 2011 in om deel te nemen aan de proef.

3.4. Ter voorbereiding van de proef kunnen de kandidaten een cursus volgen. Zij krijgen daarbij ook de beschikking over een gedrukte syllabus.

3.5. Op 25 juni 2012 vindt de schriftelijke proef plaats en verzoeker neemt deel aan het examen. Er worden tien vragen gesteld, waarvan sommige met verschillende onderdelen. De examens worden beoordeeld door twee assessoren (F. R. en J. D. W.), die elk afzonderlijk een beoordelingsfiche opmaken. In die beoordelingsfiche wordt per vraag vermeld hoe ze is beantwoord. Desgevallend wordt vermeld hoeveel “elementen” correct zijn weergegeven. De twee assessoren maken een lijst op van punten toegekend aan de examinandi.

Van de 51 examinandi zijn er drie die 60 of meer behalen. Verzoeker (examinandus nr. 42) krijgt 49,25 op 100, dus minder dan de vereiste 60 op 100. Uitgesplitst per vraag behaalt verzoeker telkens op tien punten:

vraag 1: 2 punten;

vraag 2: 4 punten;

vraag 3: 8 punten;

vraag 4: 10 punten;
vraag 5: 4 punten;
vraag 6: 6 punten;
vraag 7: 8,75 punten;
vraag 8: 5,5 punten;
vraag 9: 0 punten;
vraag 10: 1 punt.

3.6. Met een notificatie van 6 december 2012 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij niet geslaagd is voor de schriftelijke proef, vermits hij slechts 49,25 punten op 100 behaalde. Dit is de bestreden beslissing.

3.7. Met een e-mail van 12 december 2012, gericht aan de stafdienst Personeel en Organisatie, Backoffice Personeelsontwikkeling van de FOD Financiën, vraagt verzoeker om inzage te krijgen in zijn examenschrift.

3.8. Met een e-mail van 14 december 2012 wordt aan verzoeker meegedeeld dat men bezig is met het verzamelen en ordenen van de personen die inzage willen hebben in hun examenschrift en dat tegen half januari de te volgen procedure uitgewerkt zal zijn.

3.9. Met een e-mail van 17 december 2012 protesteert verzoeker tegen deze gang van zaken. Hij stelt dat de termijn die is bepaald voor het louter en alleen uitwerken van een procedure veel te lang is en hij verwijst naar de verplichtingen die voortvloeien uit de wetgeving op de openbaarheid van bestuur.

3.10. Met een brief van 19 december 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot inzage van een bestuursdocument. Op basis van de wet van 11 april 1994 'betreffende de openbaarheid van bestuur' en van artikel 32 van de Grondwet vraagt hij een kopie van het examenschrift, de notities van de jury, de toegekende punten per vraag en het modelantwoord per vraag.

3.11. Met een brief van 8 januari 2013 wordt aan verzoeker een kopie van zijn examenschrift alsook een kopie van de beoordelingsfiches waarop de opmerkingen van de verbeteraars staan vermeld, toegestuurd. Tevens wordt hem een kopie van de vragenlijst met de puntenverdeling per vraag bezorgd. In de brief wordt ten slotte nog meegedeeld dat geen type-antwoorden of antwoordschema's werden opgesteld.

3.12. Met een aangetekend schrijven van 13 januari 2013 laat verzoeker weten dat bij nazicht van de stukken blijkt dat nergens op de beoordelingsfiches een score is vermeld. Hij stelt dat de beperkte opmerkingen van de juryleden hem niet toelaten zijn score te verbeteren. Sommige opmerkingen van de juryleden spreken elkaar resoluut tegen. Andere opmerkingen van de juryleden stroken niet met de realiteit en dan meer specifiek wat betreft de te kennen leerstof uit de cursus. Verzoeker betoogt dat het proces-verbaal van de jury hem niet werd toegestuurd. Op basis van de vragen en een grondige vergelijking tussen de leerstof uit de cursus en zijn examenschrift, ziet verzoeker zich verplicht zijn score te betwisten. In bijlage bij zijn schrijven voegt hij een door hem opgestelde vergelijkingstabel. Verzoeker stelt:

“Gelet op voorgaande, verzoek ik u mij een verklaring te willen geven voor de vastgestelde anomalieën, mij desgevallend te willen horen in deze zaak en een verbetering van mijn examenschrift in overweging te willen nemen.”

3.13. Met een e-mail van 16 januari 2013 stelt verzoeker nog dat er een probleem is met een bepaalde vraag.

3.14. Met een e-mail van 18 januari 2013 wordt aan verzoeker meegedeeld dat zijn opmerkingen worden onderzocht en dat hij zo snel mogelijk een antwoord zal ontvangen.

3.15. Met een brief van 31 januari 2013 wordt aan verzoeker onder meer meegedeeld dat wat de score betreft, de verbeteraars een gezamenlijk

becijferde appreciatie uiten voor het geheel van een “selectieschrift”, wat niet toelaat verzoeker op de hoogte te brengen van de per vraag behaalde punten.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4.1.1. Het enige middel is afgeleid uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4.1.2. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker vooreerst aan dat hij louter en alleen bij notificatie van 6 december 2012 op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij 49,25 op 100 had behaald en dus niet geslaagd was. Deze loutere mededeling van de punten volstaat niet als motivering, omdat geenszins wordt verduidelijkt op welke basis het eindresultaat tot stand is gekomen. Hij wordt niet in staat gesteld concreet na te gaan waar hij tekortschoot.

Ten tweede kan, volgens verzoeker, uit de bestreden beslissing niet worden achterhaald of de drie vermelde hoofdthema’s of vakken ‘algemene rechtsbeginselen’, ‘de hypotheekwet’ en ‘de fiscaliteit met betrekking tot de hypothecaire publiciteit’ al dan niet apart werden beoordeeld.

Ten derde kan verzoeker aan de hand van de bestreden beslissing onmogelijk achterhalen op welke wijze deze punten per vraag, per thema en in totaal werden berekend, of achterhalen waar hij precies tekortschoot.

Verzoeker stelt dan ook dat hij nooit, noch in de bestreden beslissing zelf, noch via het administratief dossier nadien, in kennis werd gesteld

van een afdoende motivering van zijn examenresultaat. Een deugdelijke motivering vereist dat de toegekende punten nader worden verantwoord.

4.1.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier moet blijken welke motieven en stukken de assessoren bij de verbetering van verzoekers examen hebben gehanteerd, doch *in casu* zijn deze allerminst duidelijk en niet afdoende.

Ten eerste stelt verzoeker vast dat er voor de beoordeling of verbetering geen typeantwoorden of antwoordschema's werden opgesteld. Verzoeker kon dus niet nagaan wat van hem werd verwacht. Het is een raadsel waarop de assessoren steunden voor de verbetering van het examen. Nooit werden de examinandi op de hoogte gebracht van de wijze waarop zij zouden worden geëvalueerd.

Ten tweede kan verzoeker zelfs aan de hand van de hem ter beschikking gestelde beoordelingsfiches onmogelijk nagaan welke concrete tekortkomingen hem worden verweten. De behaalde punten vinden geen enkel aanknopingspunt in het administratief dossier. De motiveringsplicht dwingt de verwerende partij, dan wel de assessoren, ertoe blij te geven van de redenen die haar of hen ertoe hebben gebracht een bepaald cijfer toe te kennen. Echter, uit de beslissingsfiches van elk van de twee assessoren blijkt dat er geen algemene waardering of (deel)cijfer, zelfs niet voorlopig, werd toegekend. Er liggen ter zake geen puntenlijsten voor, aan de hand waarvan verzoeker zou kunnen nagaan waar hij verkeerd heeft geantwoord. Bij de uiteindelijke deliberatie wordt het logischerwijs dan ook uiterst moeilijk om uit te maken of een examinandus de vereiste punten heeft behaald om te slagen.

Ten derde getuigen de beoordelingsfiches en het examenschrift, aldus verzoeker, allerminst van een correcte verbetering. Hij stelt manifeste beoordelingsfouten vast bij de verbetering van de antwoorden; er zijn kennelijk

ook uiteenlopende beoordelingen van de beide assessoren. De motivering van deze assessoren beperkt zich per vraag tot het louter vermelden van het aantal “correcte elementen”, dan wel wordt aangegeven dat er een “onvolledig”, “foutief”, “correct”, “perfect”, “voldoende” of “geen” antwoord werd geformuleerd. Voor zover dit al zou kunnen volstaan, is bovendien volstrekt onduidelijk welke weerslag deze beoordelingen hebben op het resultaat, wat op zich reeds getuigt van een gebrekkige motivering. Hij werd op geen enkele wijze in staat gesteld te achterhalen waar hij foutief heeft geantwoord. Verzoeker betoogt dat hij, teneinde te evalueren of de beoordeling die werd gemaakt door de assessoren is gesteund op wettelijke motieven, zich de moeite heeft getroost een vergelijking te maken tussen de syllabus en de gegeven antwoorden, evenals een vergelijking tussen het eigen examenschrift en dat van andere examinandi. Verzoeker overloopt vervolgens *in concreto* en in detail een hele reeks vragen. Na deze analyse stelt verzoeker dat hij voor zeven van de tien vragen manifest hoog of zelfs maximaal diende te scoren, hetgeen door hem objectief in zijn verzoekschrift wordt aangetoond door de gegeven antwoorden in het examen naast de kwestieuze passages in de syllabus te leggen. Ondanks het feit dat sommige antwoorden letterlijk overeenstemmen met de syllabus, worden dienaangaande toch – soms uiteenlopende – opmerkingen geformuleerd door de assessoren. Er werd dus niet alleen niet aangegeven welke score verzoeker op elke vraag behaalt, maar bovendien blijkt uit de opmerkingen die beide assessoren hebben gegeven per onderdeel, niet genoegzaam waarom verzoeker in totaliteit slechts een score van 49,25 werd toegekend. De verwerende partij had dus zonder meer verzoeker als geslaagd moeten verklaren.

Verzoeker stelt vervolgens vast dat de assessoren niet alle examens op dezelfde wijze beoordeelden. Ook op dit punt treedt verzoeker in detail wat betreft de vergelijking van de verbetering van zijn examen met dat van een aantal andere deelnemers. Volgens verzoeker is er aldus sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Ten slotte besluit verzoeker dat hij de rechtmatige verwachting mocht koesteren dat zijn examen correct zou worden verbeterd en dat aldus het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden.

4.1.4. In een derde middelonderdeel stelt verzoeker dat er onmiskenbaar sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, meer specifiek het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel en, daaraan gekoppeld, ook het zorgvuldigheidsbeginsel. De wijze waarop de assessoren de antwoorden van verzoeker hebben beoordeeld gaat tegen alle redelijkheid in en de aan verzoeker toegekende eindscore is volkomen onterecht. De toegewezen score is kennelijk onredelijk en staat niet in verhouding met de antwoorden die verzoeker op de vragen formuleerde. De assessoren zelf waren ook onredelijk nu zij verzoeker de punten niet verleenden die hij verdient.

5.1. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoeker wat het eerste middelonderdeel betreft, dat het principe dat het meedelen van puntenaantallen als een voldoende motivering moet worden aangezien, niet geldt wanneer verzoeker de juistheid van de puntenbeoordeling in vraag stelt. Voorts blijkt, volgens hem, uit arrest nr. 97.334 van 29 juni 2001 van de Raad van State dat wie vragen heeft bij een hem toegekende examenuitslag, om nadere toelichting kan vragen. Op zijn vraag bezorgde de verwerende partij een aantal documenten, maar op grond daarvan kon hij geen bijkomende duidelijkheid verkrijgen omtrent de reden voor de toegekende lage score.

5.2. Wat het tweede middelonderdeel betreft, betoogt verzoeker dat het geenszins correct is te stellen dat typeantwoorden niet nodig waren, nu de antwoorden in de cursus terug te vinden waren. De vragen lieten op kennelijke wijze appreciatieruimte voor de assessoren. Het verbeteren van open examenvragen laat aan de beoordelaar een ruime marge bij het toekennen van de score. Dit is zeker problematisch als verschillende assessoren de examens verbeteren. Dit blijkt voldoende uit het feit dat de beoordelingsfiches van de assessoren niet steeds gelijklopen. Verzoeker geeft hiervan een aantal

voorbeelden. Het was dus wel degelijk van belang om met typeantwoorden te werken. Verzoeker verwijst in dat verband naar arrest nr. 163.590 van 13 oktober 2006 van de Raad van State.

Uit stuk 9 van het administratief dossier blijkt, volgens verzoeker, dat wel degelijk puntenlijsten met quoterings per vraag worden voorgelegd. Dit kan slechts twee zaken betekenen: ofwel heeft de verwerende partij aan verzoeker bij schrijven van 31 januari 2013 manifest foutieve informatie bezorgd, ofwel werden de puntenlijsten nadien nog opgesteld “pour les besoins de la cause”. In het eerste geval kan geenszins sprake zijn van een deugdelijke motivering, nu aan verzoeker manifest foutieve motieven werden meegedeeld. Bovendien kan dergelijke foutieve informatie enkel bestaan omdat hetzij de verwerende partij zelf niet wist dat er puntenlijsten bestonden, in welk geval de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen, hetzij omdat de verwerende partij doelbewust verkeerde informatie heeft verstrekt, in welk geval het beginsel *fraus omnia corrumpit* speelt en de motivering niet deugdelijk kan zijn. In het tweede geval, indien de puntenlijsten achteraf werden gecreëerd, geeft dit duidelijk aan dat de verwerende partij zelf aanvoelde dat de zeer algemene beoordelingsfiches niet konden volstaan om de toegekende globale score te rechtvaardigen. Het is in die optiek opvallend dat de puntenlijsten niet gedateerd, noch ondertekend of geparafeerd zijn. Nog meer opvallend is het gelijklopen van de scores per vraag van de beide assessoren. Hoewel de beoordelingsfiches uiteenliepen voor verschillende vragen, gaven de assessoren vreemd genoeg wel telkens dezelfde score aan verzoeker.

Verzoeker stelt verder vast dat ook de kritiek die in het inleidend verzoekschrift werd geformuleerd op de individuele vragen geenszins op overtuigende wijze door de verwerende partij wordt weerlegd. Wel integendeel, na voorlegging van de puntenlijsten blijkt dat de quoterings in vele gevallen manifest foutief is. Verzoeker overloopt vervolgens opnieuw in detail en *in concreto* verschillende vragen.

De verwerende partij kan evenmin worden bijgevalen waar zij stelt dat de verwijzing naar andere examinandi niet relevant is. Verzoeker heeft immers de vergelijking met andere examinandi aangehaald om de gebreken aan te duiden. Verzoeker kan enkel vaststellen dat de verwerende partij deze aangevoerde gebreken niet inhoudelijk weerlegt en bijgevolg niet betwist dat verschillende kandidaten niet op dezelfde wijze werden beoordeeld.

In elk geval is het volgens verzoeker duidelijk dat de verbetering en de quoterings op zeer onzorgvuldige, arbitraire en bijgevolg onredelijke wijze is gebeurd. Alleen het feit dat uiteenlopende beoordelingen kunnen leiden tot dezelfde score bij de twee assessoren is op zijn minst merkwaardig te noemen.

5.3. Wat het derde middelonderdeel betreft, stelt verzoeker nog dat, vermits blijkt dat de beoordeling arbitrair tot stand gekomen is en onvoldoende rekening houdt met de door hem geformuleerde correcte antwoorden, de bestreden beslissing wel degelijk kennelijk onredelijk is.

6.1. In zijn laatste memorie herhaalt verzoeker met betrekking tot het eerste middelonderdeel nogmaals dat het principe dat het meedelen van het puntenaantal als voldoende motivering moet worden aangezien, niet geldt wanneer hij terecht de juistheid van de puntenbeoordeling in vraag stelt.

Daarenboven wijst verzoeker erop dat de documenten die aan hem werden bezorgd, geen afdoende bijkomende duidelijkheid verschaffen omtrent de redenen voor de lage toegekende score en deze gegevens en informatie onvolledig zijn.

6.2. In repliek op het auditoraatsverslag stelt verzoeker in de laatste memorie met betrekking tot het tweede middelonderdeel vooreerst dat antwoordmodellen *in casu* wel degelijk noodzakelijk zijn om op afdoende en correcte wijze de voorliggende examens te kunnen beoordelen, omdat de

beoordelingsfiches bijzonder vaag zijn en een loutere toetsing van de examens aan de syllabus onmogelijk kan volstaan.

Daarnaast wijst verzoeker op de uitgebreide en gefundeerde kritieken die hij formuleerde in zijn inleidend verzoekschrift en memorie van wederantwoord wat de vragen en antwoorden betreft. Gelet op die aangegeven kritiek is, volgens hem, de Raad van State wel degelijk in staat om na te gaan of de verwerende partij bij het verbeteren van het examen de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd en de op haar rustende materiële motiveringsplicht is nagekomen. Hij verwijst daarbij ook naar rechtspraak van de Raad van State waarin deze vraag per vraag zou hebben getoetst en geeft nog met betrekking tot een aantal vragen een aanvullende kritiek op de verbetering ervan.

Ten slotte betwist verzoeker dat geen vergelijking zou mogen worden gemaakt met de examens van derde deelnemers. Volgens hem is de Raad van State hiervoor wel bevoegd en zou uit een vergelijking van zijn examen met dat van derde deelnemers eens te meer de gebrekkige en arbitraire beoordeling van zijn examen blijken.

Beoordeling

7.1.1. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing om verschillende redenen formeel niet afdoende is gemotiveerd.

Verzoeker betoogt dat hem met de bestreden beslissing louter en alleen de punten van zijn examen werden meegedeeld, hetgeen niet volstaat als een afdoende motivering. Het is juist dat met de brief van 6 december 2012, waarin de bestreden beslissing vervat zit, aan verzoeker werd meegedeeld dat hij niet geslaagd was omdat hij 49,25 op 100 behaalde, terwijl het vereiste minimum 60 op 100 bedroeg. Het bewuste examen behelst evenwel kennisvragen. Er werd immers gepeild naar de kennis van de examinandi omtrent de materie van de algemene

rechtsbeginselen, de hypotheekwet en de fiscaliteit met betrekking tot de hypothecaire publiciteit. Bepaalde examenvragen waren er ook op gericht na te gaan of de examinandi hun theoretische kennis concreet konden toepassen. Bij dit soort van examens is een antwoord in principe (gedeeltelijk) goed of (gedeeltelijk) fout, in die zin dat vooraf op een objectieve wijze vaststaat wat het juiste antwoord moet zijn. Bij de verbetering van de proef kan dus in principe op een objectieve wijze worden vastgesteld in welke mate een antwoord correct is. Het gaat bijgevolg niet om een meer subjectieve appreciatie, zoals bijvoorbeeld bij de beoordeling van een verhandeling of een artistieke prestatie het geval is. Bij kennisvragen ligt de motivering van de quoterings ervan besloten in de punten zelf. Ten overvloede zij vastgesteld dat aan verzoeker met een brief van 8 januari 2013, dus vóór het instellen van het voorliggend annulatieberoep, de puntenverdeling per vraag (alsook de vragen zelf) meegedeeld werd, evenals een kopie van zijn examenschrift en een kopie van de beoordelingsfiches waarop de opmerkingen van de verbeteraars werden vermeld.

Verzoeker is van oordeel dat het louter meedelen van de punten *in casu* niet kan volstaan, vermits hij gegevens aanbrengt die de juistheid van de puntenbeoordeling in vraag stellen. Het enkele feit dat verzoeker nu de punten in vraag stelt, impliceert nog niet dat die punten niet zouden volstaan als formele motivering. Of de toegekende punten deugdelijk zijn, betreft de materiële motivering, die in een ander middelonderdeel aanbod komt.

Volgens verzoeker kan uit de bestreden beslissing evenmin worden achterhaald of de drie te beoordelen hoofdthema's of vakken al dan niet apart werden geëvalueerd. De volgens het middel geschonden rechtsregelen en beginselen vereisen echter niet dat de drie vakken apart zouden worden beoordeeld.

7.1.2. In zoverre de schending van de formelemotiveringsplicht wordt aangevoerd, is het eerste middelonderdeel ongegrond.

7.2.1. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan omdat, samengevat, de toegekende examenscore niet berust op deugdelijke materiële motieven.

7.2.2. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, was *in casu* niet vereist dat er met het oog op de verbetering van de examens typeantwoorden of antwoordschema's werden opgesteld. De examinandi beschikten immers over een syllabus waarin de antwoorden op de vragen terug te vinden zijn of waaruit ten minste, inzonderheid voor de toepassingsvragen, de antwoorden kunnen worden afgeleid. Vermits er reeds een duidelijke inhoudelijke toetssteen voorhanden was, kan niet worden geëist dat daar bovenop nog eens afzonderlijke typeantwoorden of antwoordschema's worden opgesteld.

Verzoeker stelt dat hij niet kan nagaan welke concrete tekortkomingen hem worden verweten. Nochtans wordt op de beoordelingsfiches door de verbeteraars per vraag aangegeven hoeveel elementen er correct waren. Als men deze beoordeling legt naast de syllabus waarover verzoeker beschikte, de gestelde vragen, de puntenverdeling per vraag, en de door verzoeker geformuleerde antwoorden (die hem ter beschikking werden gesteld), moet het voor verzoeker redelijkerwijze mogelijk zijn na te gaan waar zijn antwoorden tekortschieten dan wel de aan hem toegekende punten te bestrijden. In elk geval zou het onredelijk zijn te eisen dat de verbeteraars voor alle examinandi en voor alle vragen punctueel en inhoudelijk omstandig weergeven welk gedeelte van het antwoord correct is en welk gedeelte ontbreekt of verkeerd is. Er is overigens geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel waaruit een dergelijke verplichting zou kunnen worden afgeleid.

7.2.3. Verzoeker betoogt dat de puntenlijst achteraf is opgesteld.

De Raad van State dient vooreerst vast te stellen dat stuk 9 van het administratief dossier (dat de punten per vraag omvat) niet van valsheid is beticht en in aanmerking moet worden genomen als stuk uitgaande van de

assessoren. De bewering vervolgens dat het achteraf zou zijn opgesteld, wordt door verzoeker niet onderbouwd. Hoe dan ook blijkt uit niets dat de gegevens van de puntenlijst niet de grondslag zouden hebben gevormd voor de toegekende score.

7.2.4.1. Verzoeker voert ook aan dat zijn examen niet correct is verbeterd. Aldus nodigt hij de Raad van State uit om de verbetering van zijn examen over te doen en om een eigen quoteringscijfer toe te kennen – of beter nog, de quoteringscijfer die verzoeker aan zichzelf zou geven, ware hij tevens assessor. Dat is echter niet de taak van de Raad van State: hij mag zijn eigen oordeel niet substitueren aan het oordeel van de overheid. Hij mag enkel nagaan of die overheid, binnen de grenzen van haar beoordelingsvrijheid, regelmatig tot haar beslissing kon komen. Hij kan slechts tot vernietiging van een voor een examen gegeven beoordeling overgaan indien de wijze waarop de verwerende partij verzoeker heeft beoordeeld onredelijk is en zou doen blijken van een kennelijke beoordelingsfout. Gelet op het vermoeden van deskundigheid van de assessoren, ligt de bewijslast voor het tegendeel bij verzoeker.

7.2.4.2. In verband met de beoordeling van verzoekers antwoorden dient vooraf te worden vastgesteld dat hij de beoordeling die hem werd toegekend voor de vragen 5, 9 en 10 niet betwist. Hierop dient dus niet nader te worden ingegaan.

Evenmin dient te worden ingegaan op vraag 4 aangezien door beide assessoren op deze vraag het maximum van de punten (10/10) is toegekend.

7.2.4.3.1. Vraag 1 luidt als volgt:

“Welke soorten mede-eigendom kan men onderscheiden? Definieer en maak het nodige onderscheid.”

Verzoeker antwoordt hierop als volgt:

“De gewone mede-eigendom, die gekenmerkt wordt door een ongeorganiseerd karakter. Vb. Het openvallen van een erfenis.
De verdeling is ten allen tijde mogelijk.

De vrijwillige mede-eigendom, die bedongen wordt bij overeenkomst. Vb. twee mensen kopen een onroerend goed, elk voor 1/2.

De verdeling is in principe niet mogelijk zolang dat de overeenkomst duurt.

De gedwongen mede-eigendom, die voorkomt inzake gebouwen waardat de wet van de mede-eigendom op van toepassing is.

Vb. appartementsgebouwen

Deze gebouwen worden onderverdeeld in privatieve en gemeenschappelijke delen. De gemeenschappelijke delen zijn voor gemeenschappelijk gebruik.

De verdeling is niet mogelijk.”

Het juiste antwoord op deze vraag is volgens de verwerende partij te vinden onder nummer 139 van de syllabus:

“Men onderscheidt gewone mede-eigendom, vrijwillige mede-eigendom en gedwongen mede-eigendom.

De gewone mede-eigendom wordt gekenmerkt door zijn toevallig en ongeorganiseerd karakter. De feiten waaruit hij meestal voortspruit zijn het openvallen van een erfenis die aan verscheidene personen is toegevallen en de ontbinding van een huwelijksgemeenschap.

Vrijwillige mede-eigendom is die, welke ontstaat wanneer verscheidene personen, bij overeenkomst, samen een zelfde goed verkrijgen met de bedoeling een soort doelvermogen te creëren, zonder evenwel een vennootschap op te richten.

De gedwongen mede-eigendom doet zich voor ten opzichte van onroerende zaken die bestemd zijn voor het gemeenschappelijk gebruik van twee of meer onderscheiden, aan verschillende eigenaars toebehorende erven (binnenplaatsen, wegen, enz ... welke dienen voor het gebruik van verscheidene onroerende goederen, gemeenschappelijke delen van appartementsgebouwen, gemene afsluitingen, enz ...).

Zolang het tegenovergestelde niet wordt bewezen, worden de onverdeelde delen (m.a.w. het aandeel van elke mede-eigenaar) steeds vermoed gelijk te zijn, ongeacht of het gaat om een gewone mede-eigendom, een vrijwillige mede-eigendom of een gedwongen mede-eigendom (art. 577, § 2 B.W.).”

7.2.4.3.2. Verzoeker voert in essentie aan dat het enkel vermelden van de drie soorten mede-eigendom ook drie correcte elementen zijn die bij de beoordeling in aanmerking dienen te worden genomen. In zijn memorie van wederantwoord voegt hij daaraan toe dat het vermelden bij iedere soort mede-eigendom of verdeling al dan niet mogelijk was – wat hij in zijn antwoord heeft gedaan, eveneens telkens als een correct element dient te worden beschouwd.

Aldus zou volgens hem bij de quoterings van de eerste vraag met deze zes bijkomende elementen rekening moeten worden gehouden.

7.2.4.3.3. De Raad van State dient vast te stellen dat in de cursus meerdere elementen staan vermeld waarvan in het antwoord van verzoeker geen gewag wordt gemaakt.

Bij gewone mede-eigendom vermeldt verzoeker niet dat deze gekenmerkt wordt door zijn toevallig karakter en dat de feiten waaruit hij meestal voortspuit ook de ontbinding van een huwelijksgemeenschap kan zijn.

Met betrekking tot vrijwillige mede-eigendom vermeldt verzoeker enkel dat deze bij overeenkomst ontstaat maar vermeldt hij niet dat deze ontstaat wanneer verscheidene personen samen eenzelfde goed verkrijgen met de bedoeling een soort doelvermogen te creëren, zonder evenwel een vennootschap op te richten.

Bij gedwongen mede-eigendom vermeldt verzoeker niet dat deze zich voordoet ten opzichte van onroerende zaken die bestemd zijn voor gemeenschappelijk gebruik van twee of meer onderscheiden, aan verschillende eigenaars toebehorende erven.

Uit de verbetering van deze vraag blijkt dat de assessoren de lat hoog hebben gelegd en de perfectie nastreven.

Assessor D. W. heeft drie elementen juist bevonden en assessor R. twee en een half elementen correct. Hoewel beiden eenzelfde score van 2 op 10 hebben toegekend en de ene assessor aldus strenger heeft verbeterd dan de andere, spreekt dit niet tegen dat zij tot dezelfde punten kunnen komen.

7.2.4.4.1. Vraag 2 is onderverdeeld in twee delen.

In deel A wordt de volgende vraag gesteld:

“Wie mag de schenking aanvaarden van een minderjarige van wie beide ouders nog in leven zijn?”

Verzoeker antwoordt hierop:

“De ascendenten = vader, moeder, grootouders.”

In deel B wordt gevraagd om de minderjarigen op te sommen die onder voogdij worden geplaatst.

Verzoeker antwoordt hierop:

- “- De minderjarige waarvan beide ouders overleden zijn.
- De minderjarige waarvan beide ouders onbekend of afwezig zijn.
- De minderjarige waarvan beide ouders niet bekwaam zijn hun ouderlijk gezag uit te oefenen.”

Volgens de verwerende partij is het juiste antwoord op vraag 2A te vinden onder nummer 73 A 4° van de cursus waarin wordt gesteld dat:

“Artikel 935, derde lid B.W. voorziet dat, als de minderjarige (al dan niet ontvoogd) een schenking krijgt, de ouders van de minderjarige of om 't even welke ascendent (grootvader, grootmoeder, ...) die schenking in zijn naam mogen aanvaarden, ook al zijn ze noch de voogd, noch de curator van de minderjarige.”

Het juiste antwoord op vraag 2B wordt onder nummer 74 B van de cursus als volgt gegeven:

“Minderjarige die onder voogdij staat -
Het kind van wie beide ouders:
- zijn overleden
- wettelijk onbekend zijn
- of in de voortdurende onmogelijkheid verkeren het ouderlijk gezag uit te oefenen.”

7.2.4.4.2. Verzoeker is van oordeel dat vraag 2A peilt naar een opsomming van de personen die bevoegd zouden zijn om een schenking te aanvaarden. Volgens hem is zijn antwoord volledig juist.

Ook wat vraag 2B betreft, is verzoeker van oordeel dat deze enkel peilt naar een opsomming. Volgens hem is het gegeven antwoord grotendeels correct.

7.2.4.4.3. Bij vraag 2A stellen beide assessoren dat één element correct is, en bij vraag 2B dat een onvolledig antwoord werd gegeven. Beiden stellen een score van 4 op 10 voor. Beide examinatoren zitten dus op dezelfde lijn en er is geen anomalie in de score te ontwaren.

Zoals door de verwerende partij terecht wordt opgeworpen, blijkt uit de door verzoeker gegeven antwoorden dat de assessoren tot de bevinding konden komen dat verzoeker de juridische terminologie niet goed beheerst en dat hij een onvolledig antwoord heeft verstrekt op de gestelde vragen. Zo vermeldt verzoeker bij vraag 2A wel dat ascendenten van de minderjarige een schenking in zijn naam mogen aanvaarden, maar vermeldt hij echter niet dat zij dit kunnen “ook al zijn ze noch de voogd, noch de curator van de minderjarige”. Bij vraag 2B vermeldt verzoeker niet dat beide ouders “wettelijk” onbekend moeten zijn of “in de voortdurende onmogelijkheid moeten verkeren het ouderlijk gezag uit te oefenen”.

Uit wat voorafgaat volgt dat de door de assessoren gegeven quoterings niet onredelijk is en dat verzoeker het tegendeel niet aantoont.

7.2.4.5.1. Vraag 3 luidt als volgt:

- “A. In welke gevallen brengt de betaling indeplaatsstelling van rechtswege met zich mee?
- B. Welk essentieel gevolg heeft de betaling met indeplaatsstelling?”

Verzoeker antwoordt als volgt:

“A. In de volgende gevallen:

1. In het geval waarbij een schuldeiser een andere schuldeiser gaat betalen die voorrang heeft op hem krachtens zijn inschrijving (vb. hypotheek).

2. Wanneer de verkrijger van een onroerend goed, de prijs van die verkrijging gaat aanwenden om de schuldeisers te betalen die een inschrijving hebben die het onroerend goed bezwaren.

3. Een schuldenaar die samen met andere schuldenaars gehouden is tot de betaling van een schuld. Wanneer deze de volledige schuld betaalt omdat hij er het belang in had dit te doen.

4. Wanneer een erfgenaam een erfenis heeft aanvaard onder voorrecht van boedelbeschrijving, en die de schulden van de nalatenschap gaat voldoen met eigen penningen.

B. Het essentieel gevolg is dat diegene die de schuld betaalt, in de plaats van de schuldeiser treedt. Hij mag dezelfde rechten doen gelden tegenover de schuldenaar uit kracht van de schuldvordering + alle rechten die daaraan verbonden zijn (vb. hypotheekrecht).”

Het juiste antwoord op deze vraag is volgens de verwerende partij te vinden onder nrs. 288 en 289 A van de cursus.

Met betrekking tot deel A van de vraag wordt onder nr. 288 van de cursus bepaald wat volgt:

“1. Wanneer een schuldeiser een andere schuldeiser betaalt, die voorrang boven hem heeft uit hoofde van zijn voorrechten of hypotheeken (subrogatie in de rechten van de bevoorrechte schuldeiser).

In dit geval is er onder meer vereist: dat hij die de betaling ontvangt een schuldeiser is, die voorrang heeft op grond van zijn voorrechten of hypotheeken (de indeplaatsstelling krachtens de wet heeft geen plaats wanneer de schuldeiser die voorrang heeft, een schuldeiser van een lagere rang betaalt).

2. Wanneer de verkrijger van een onroerend goed de prijs van zijn verkrijging besteedt tot betaling van de schuldeisers ten behoeve van wie dat onroerend goed met hypotheek was bezwaard (subrogatie van de koper in de rechten van de schuldeisers). In dat geval bestaat het nut van de indeplaatsstelling hierin, dat de koper zich beveiligd tegen de hypothecaire schuldeisers die op het verkochte goed inschrijving hebben genomen en die (rekening houdende met hun rang en het bedrag van de prijs) met de verkoopprijs niet volledig konden worden betaald Dit is het geval inzake verkoop met prijsdelegatie (voorbeeld: verkoop op beslag).

3. Wanneer hij die de schuld betaalt daartoe met anderen of voor anderen gehouden was en er dus belang bij had deze te voldoen.

Dank zij die indeplaatsstelling kan hij, die de schuld betaalt, zich bedienen

van de zekerheden die aan de schuldeiser werden gegeven, om zijn medeschuldenaars te dwingen hun bijdragend aandeel aan hem te betalen. Moeten worden beschouwd als zijnde met anderen of voor anderen gehouden: iedere hoofdelijke schuldenaar, iedere ondeelbare schuldenaar, de borgen en de derden-bezitters van het in hypotheek gegeven onroerend goed

4. Wanneer de erfgenaam onder voorrecht van boedelbeschrijving met eigen penningen de schulden van de nalatenschap betaalt (de erfgenaam onder voorrecht van boedelbeschrijving neemt plaats in van de schuldeisers van de nalatenschap). De erfgenaam die aanvaardt onder voorrecht van boedelbeschrijving, kan op die manier geld voorschieten aan de nalatenschap.”

Met betrekking tot deel B van de vraag wordt onder nr. 289 A van de cursus bepaald wat volgt:

“De betaling met indeplaatsstelling heeft hoofdzakelijk tot gevolg dat de indeplaatsgestelde (de nieuwe schuldeiser) in de plaats treedt van hem die werd betaald (de eerste schuldeiser): eerstebedoelde kan alle rechten, vorderingen en verhalen verbonden aan de schuldvordering van laatstbedoelde uitoefenen. Zo geniet de indeplaatsgestelde van het voorrecht en de hypotheek van de eerste schuldeiser.”

7.2.4.5.2. Volgens verzoeker stemt het door hem gegeven antwoord op vraag 3 “100 % volledig (!) overeen met de syllabus”.

7.2.4.5.3. Bij vraag 3 stelt assessor R. dat er 16 elementen correct zijn, terwijl assessor D. W. stelt dat er 4 elementen ontbreken, wat in wezen op hetzelfde neerkomt. Beiden stellen de score 8 op 10 voor. Deze quotering stemt overeen met de inhoudelijke beoordeling, waarvan de Raad van State niet wordt overtuigd om ze onredelijk te achten binnen de appreciatiemarge van de assessoren.

7.2.4.6.1. Vraag 6 is een toepassingsvraag waarbij de kandidaten de theorie dienen toe te passen op een fictieve situatie. De vraag luidt als volgt:

“Naar aanleiding van een openbare verkoop op beslag worden volgende akten aangeboden op het hypotheekkantoor:

1. proces-verbaal van toewijs van 1 maart 2012 waarbij het in beslag genomen onroerend goed wordt toegewezen aan A.
2. proces-verbaal van toewijs na hoger bod van 17 maart 2012 houdende toewijzing van het goed aan B. De voorwaarden van de openbare verkoop worden beschreven in een lastenkohier dat bij het proces-verbaal is gevoegd.

- Een plan betreffende het onroerend goed gaat eveneens in bijlage.
3. akte commandverklaring van 18 maart 2012 in voordeel van C.
 4. aanvaarding door de command van 19 maart 2012.

De voorgelegde akten voldoen aan de vereisten gesteld door de hypotheekwet. De commandverklaring is regelmatig (fiscaalrechtelijk en burgerrechtelijk). Er worden geen andere stukken voorgelegd.

A. Geven deze akten aanleiding tot een hypothecaire formaliteit ? Waarom of waarom niet ?

B. Hoe wordt de aankoop aangeduid in het repertorium ?”

Verzoeker geeft hierop het volgend antwoord:

“A.1. Het 1ste proces-verbaal van toewijs moet in principe niet worden overgeschreven. Wordt het toch aangeboden dan mag de hypotheekbewaarder dit niet weigeren. In dit geval dus mee overschrijven met de andere stukken (voorafgaandelijk de definitieve toewijs na opbod).

2. Het proces-verbaal van toewijs na hoger bod wordt overgeschreven en dit ingevolge artikel 1 van de hypotheekwet

=> Overdracht van een onroerend zakelijk recht

- Het lastenkohier wordt mee overgeschreven aangezien dit een bestanddeel is van de overdragende titel.

- Het plan wordt overgeschreven doch dit is niet verplicht. Er kan contact opgenomen worden met de notaris en indien er betwisting is in verband met de kosten kan de hypotheekbewaarder alsnog beslissen dit niet over te schrijven aangezien het hier om een bijlage gaat.

De toewijs na hoger bod op beslag geeft aanleiding tot het nemen van een ambtshalve inschrijving.

Ontslag van ambtshalve inschrijving is niet mogelijk aangezien er overwijzing van prijs is.

Een ambtshalve inschrijving vermijden zou alleen maar kunnen indien blijkt uit het stuk dat er een bevrijdende betaling is gebeurd.

Kosten in handen van de notaris belast met het uitvoeren van de toewijs.

Prijs in handen van de notaris belast met de rangregeling of door storting in de deposito en consignatiekas.

Alsook moet er een kantmelding worden aangebracht ten rande van het uitvoerend beslag.

Deze kantmelding vermeldt dat het in beslag genomen goed is verkocht.

3. De commandverklaring wordt overgeschreven.

In deze akte duidt de gecommandeerde (= lasthebber) zijn command (= lastgever) aan.

4. De aanvaarding door de command is niet verplicht over te schrijven.

Bij aanbieding wordt deze mee overgeschreven zoals hier het geval is.

Dit stuk brengt geen nieuwe eigendomsoverdracht met zich mee.

B. De aankoop wordt aangeduid op: C als koper.”

Het juiste antwoord op vraag 6 A is volgens de verwerende partij te vinden als volgt:

- “1. Onder nummer 721 n, 1° en voetnoot 47 van de cursus waaruit blijkt dat:
- ‘Het eerste proces-verbaal van toewijs niet moet overgeschreven worden.
 - Ten gevolge van het hoger bod de toewijzing geen enkel gevolg heeft.’
2. Onder nummer 624 A, 624 E, 654 en 721 D, 2° van de cursus:
- ‘Het proces-verbaal van toewijs na hoger bod moet overgeschreven worden.
 - Het betreft een akte onder de levenden, onder bezwarende titel, houdende overdracht van onroerende zakelijke rechten.
 - De bijlagen die een bestanddeel van de titel vormen, moeten verplicht worden overgeschreven, samen met de titel (dit i.v.m. het lastenboek).
 - De bewaarder is niet verplicht de plannen over te schrijven die gevoegd zijn bij de akten die ter formaliteit aangeboden worden. Indien hij bereid is de plannen over te schrijven, wijst hij de verzoeker vooraf op het bedrag van het loon dat zal worden gevorderd (dit i.v.m. het plan).’
3. Onder nummer 676 van de cursus:
- ‘Het proces-verbaal van toewijs na hoger bod en de commandverklaring moeten terzelfder tijd worden overgeschreven.
 - Wanneer de aanwijzing van command regelmatig is, is er slechts één koop en wordt het goed geacht rechtstreeks te zijn overgegaan van de verkoper naar de aangeduide command.’
4. Onder nummer 658 C en 676 van de cursus:
- ‘De aanvaarding door de command, die geen enkele nieuwe overdracht van rechten inhoudt, moet niet verplicht worden overgeschreven, maar de overschrijving is wenselijk omdat de akte het stelsel van de grondeigendom en dus derden aanbelangt.’
5. Onder nummer 721 E van de cursus:
- ‘Melding van de toewijzing op de kant van de overschrijving van het beslag.’
6. Onder nummer 721 F van de cursus:
- ‘Bij de overschrijving van het proces-verbaal van toewijzing is de hypotheekbewaarder verplicht ambtshalve inschrijving te nemen voor het voorrecht van de verkoper.”

Het juiste antwoord op vraag 6 B is volgens de verwerende partij te vinden onder nummer 676 van de cursus waaruit blijkt dat de aankoop in het repertorium aangetekend wordt op naam van de command C (werkelijke koper).

7.2.4.6.2. Verzoeker stelt vast dat vraag 6 door de assessoren beoordeeld is, respectievelijk als “redelijk goed, maar er ontbreken elementen” en “antwoord voldoende”. Verzoeker is, in essentie, van oordeel dat er een kennelijke wanverhouding is tussen de score 6 op 10 en de inhoudelijke beoordeling, en dat geen rekening is gehouden met elementen die hij heeft aangehaald uit andere delen van de syllabus die eveneens juist zijn, zodat hij dus zeker hoger diende te scoren.

7.2.4.6.3. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, blijkt uit een vergelijking van de door verzoeker gegeven antwoorden en de juiste antwoorden aan de hand van de syllabus, dat verzoeker onvolledig is geweest. De door de assessoren gegeven inhoudelijke beoordeling zit op eenzelfde lijn en de door de assessoren gegeven score van 6 op 10 staat niet in zulk een wanverhouding tot de inhoudelijke beoordeling dat ze ondeugdelijk is.

7.2.4.7.1. Vraag 7 luidt als volgt:

“Wat is de geldigheidsduur van de overschrijving van het bewarend beslag rekening houdend met de hierna vermelde formaliteiten. Motiveer je antwoord.

1. 10 januari 2005: overschrijving van een bewarend beslag
2. 20 oktober 2007: overschrijving van de vernieuwing van voormeld bewarend beslag
3. 20 oktober 2008: inschrijving van de vordering ten gronde in de rand van de overschrijving van het beslag
4. 10 december 2010: randvermelding van in kracht van gewijsde gegane beslissing.”

Verzoeker antwoordt als volgt:

- “1. Het bewarend beslag is 3 jaar geldig.
 2. Het bewarend beslag is geldig (binnen de 3 jaar) vernieuwd. De nieuwe geldigheidsduur is 3 jaar die onmiddellijk begint te lopen vanaf de datum van overschrijving. Dus deze is geldig tot 20/10/2010
 3. De inschrijving van de vordering ten gronde, schorst de termijn voor maximaal 3 jaar.
 4. De randvermelding van in kracht van gewijsde gegane beslissing laat de resterende termijn verder lopen.
- Er was reeds één jaar verstreken voordat de termijn werd geschorst. De finale geldigheidsduur is in dit geval: 10/12/2012.”

Volgens de verwerende partij zijn de antwoorden op de verschillende situaties en formaliteiten te vinden in de syllabus onder de nummers 697, 698 en 700:

- “1. Het bewarend onroerend beslag geldt voor 3 jaar vanaf de datum van de overschrijving van het deurwaardersexploit.
2. De geldigheidsduur van de vernieuwing van het beslag is opnieuw 3 jaar

vanaf de overschrijving van de vernieuwing.

3. De aan de rechter voorgelegde vordering ten gronde schorst de geldigheidstermijn van het bewarend beslag als die vordering is ingeschreven ten rande van de overschrijving van het beslag, vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van het beslag (artikel 1493 Ger. W).

Schorsing van de geldigheidsduur betekent dat de termijn niet meer verder loopt tot de dag waarop de eindbeslissing van de rechter niet meer vatbaar is voor gewone rechtsmiddelen.

Deze schorsing is 3 jaar geldig.

4. De kanttekening van de in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing ten rande heeft voor gevolg dat de geldigheidsduur van het beslag niet meer geschorst is. Het bewarend beslag is nog geldig 2 jaar na de kanttekening: 10 december 2012.”

7.2.4.7.2. Wat vraag 7 betreft, wijst verzoeker op de discrepantie tussen de beoordeling van assessor R. en deze van assessor D. W. Assessor R. stelt dat het om een “perfect antwoord” gaat, terwijl assessor D. W. van oordeel is dat “1 element ontbreekt”. Verzoeker is dan ook van mening dat het niet opgaat dat een element zou ontbreken en dat een maximale score de enige juiste beoordeling zou zijn. Hij besluit dat een volstrekt verschillende beoordeling door twee assessoren van nochtans hetzelfde antwoord niet met een deugdelijke motivering strookt.

7.2.4.7.3. Er dient te worden vastgesteld dat beide assessoren wat de beoordeling van het antwoord van verzoeker op vraag 7 betreft, niet helemaal op dezelfde lijn zitten. Dat ze niettemin beiden een score geven van 8,75 op 10 illustreert dat zij bij het individueel quoteren een eigen appreciatie hebben maar niet dat die appreciatie onredelijk is. De Raad van State valt verzoeker wel bij dat moeilijk valt in te zien waarom een “perfect antwoord” niet beloond wordt met een maximale score. Zoals hierna zal blijken, kan deze anomalie niet met zich meebrengen dat de juistheid van de eindconclusie, namelijk dat verzoeker niet geslaagd is voor het examen, daardoor wordt ondergraven.

7.2.4.8.1. Vraag 8 luidt als volgt:

“Welke gegevens mag en moet de hypotheekbewaarder opnemen in de ambtshalve inschrijving die hij neemt ?”

Verzoeker antwoordt hierop:

“De volgende gegevens moeten worden vermeld in de ambtshalve inschrijving:

- De identiteitsgegevens van de schuldeisers of anders gezegd van de persoon in wiens voordeel de ambtshalve wordt genomen.

Naam, voornaam, geboortedatum en geboorteplaats, woonplaats, ...

- De identiteitsgegevens van de persoon lastens wie de ambtshalve wordt genomen en dit zoals voorzien in artikel 139 en 140 van de hypotheekwet.

Natuurlijke personen: naam, voornaam, geboortedatum, plaats van geboorte, woonplaats

Rechtspersoon: benaming, rechtsvorm, datum van de oprichtingsakte, ondernemingsnummer (K.B.O.), locatie maatschappelijke zetel

- De woonstkeuze indien vermeld in de akte.

- Het bedrag ten belope van hoeveel de inschrijving moet worden genomen.

- De gegevens van de titel waaruit het voorrecht spruit -> Naam van de instrumenterende ambtenaar, datum dat het stuk werd verleden, plaats, ...

- Betalings- of aflossingstermijn.

- ‘Omschrijving voorrecht’ vb. saldo verkoopprijs.

- De beschrijving van het onroerend goed en dit zoals voorzien in artikel 141 van de hypotheekwet

- Geografische ligging

- Kadastrale beschrijving

- Aard en oppervlakte.”

Volgens de verwerende partij is het juiste antwoord te vinden onder nummer 776 van de syllabus:

“De vorm van de ambtshalve inschrijving is vergelijkbaar met deze met gewone borderellen (zie nr. 866). De overgeschreven akte is de titel van het voorrecht en de bewaarder mag in zijn ambtshalve inschrijving slechts de gegevens van die akte overnemen (zie nr. 773).

Vandaar dat de ambtshalve inschrijving de volgende gegevens bevat:

1° de identiteit van de schuldeiser(s), titularis(sen) van het voorrecht (naam, voornamen, geboorteplaats en datum, beroep en woonplaats);

2° de keuze van woonplaats zo de akte er melding van maakt;

3° de identiteit van de eigenaar(s) van het (de) bezwaarde goed(eren);

4° de aard en de datum van de akte waaruit het voorrecht blijkt;

5° de bevoorrechte schuldvordering (verkoopprijs, ...);

6° het bedrag van het kapitaal en van de bijhorigheden;

7° de betalingstermijn;

8° de beschrijving van elk der bezwaarde goederen.”

7.2.4.8.2. Verzoeker voert aan dat hij “vraag 8 [heeft] beantwoord in dezelfde acht puntjes als in de syllabus (nr. 776), hetzij in dezelfde bewoordingen, hetzij bij synoniem”. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker nog dat de assessoren zich niet louter mochten beperken tot bepaalde passages in de syllabus en ook rekening dienden te houden met alle andere relevante passages zoals door hem aangehaald. Zo wijst hij erop dat hij in zijn antwoord gewag heeft gemaakt van de artikelen 139 tot 141 van de Hypotheekwet die van toepassing zijn op alle openbaar te maken stukken en bijgevolg ook op de ambtshalve inschrijvingen, alsook in zijn antwoord melding heeft gemaakt van de in die artikelen bepaalde identificatiegegevens. Volgens verzoeker is hiermee geen rekening gehouden bij de punten en bij de beoordeling, wat volgens hem kennelijk onredelijk is.

7.2.4.8.3. Wat het antwoord van verzoeker op vraag 8 betreft, zijn beide assessoren van oordeel dat vijf elementen correct zijn en één element onvolledig. Zij stellen ook dezelfde score voor, namelijk 5,5 op 10.

Uit een eenvoudige vergelijking tussen de antwoorden van verzoeker en de syllabus blijkt dat hij niet dezelfde acht punten vermeldt. Bovendien vermeldt verzoeker in zijn antwoord niet alles wat in de syllabus staat geschreven en evenmin gebruikt hij dezelfde termen als in de syllabus.

Mogelijk hebben de assessoren streng verbeterd – zo zouden zij mogelijk van oordeel kunnen zijn dat de juridische terminologie exact diende te worden gebruikt – maar dat betekent echter niet dat zij onredelijk hebben gehandeld.

7.2.4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker twijfel heeft doen rijzen bij de quotering van vraag 7. De Raad van State dient echter vast te stellen dat zelfs als bij een herbeoordeling van deze vraag het maximum van de punten wordt toegekend, namelijk 10 in plaats van 8,75 en aldus 1,25 punten moeten worden bijgeteld bij de score van 49,25, verzoeker zelfs in die hypothese nog lang niet aan de vereiste 60 op 100 komt. Deze onregelmatigheid in de verbetering kan dus niet

van aard zijn dat ze de juistheid van de eindconclusie, namelijk dat verzoeker niet is geslaagd voor het examen, kunnen ondergraven.

7.2.5. Verzoeker stelt dat niet alle examens op dezelfde wijze werden beoordeeld en voert concreet aan dat, wat de vragen 1 en 2 betreft, zijn examen anders zou zijn beoordeeld dan voor drie andere kandidaten. Een marginaal onderzoek van de examenkopijen van verzoeker en van de kandidaten D., T. en P. leert evenwel dat de antwoorden van verzoeker op de vragen 1 en 2 niet identiek waren aan deze van de andere door hem genoemde kandidaten onder meer qua omvang en precisie. Deze verschillen kunnen redelijkerwijze verklaren waarom verzoeker voor deze vragen niet dezelfde beoordeling kreeg als de andere door hem genoemde kandidaten.

7.2.6. Uit wat voorafgaat volgt dat het tweede middelonderdeel niet gegrond is.

7.3. In het derde middelonderdeel voert verzoeker in essentie aan dat de toegekende score “kennelijk” onredelijk is. Zoals hoger aangegeven mag de Raad van State zijn beoordeling niet in de plaats stellen van deze van de examencommissie. Slechts wanneer een beoordeling onredelijk is mag de Raad sanctionerend optreden. Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het middel blijkt dat de beoordeling *in casu* niet onredelijk is.

8. Het enige middel is in geen van zijn drie onderdelen gegrond.

V. Anonimisering

9. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 november 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.
---------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren